

یک‌شنبه ۲۱ شهریور ۱۴۰۰ • ۵ صفرالحرام ۱۴۴۳ • ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۱

اخبار

انتقاد از سیاست‌های دست و پاگیر

نجمه دری درباره وضعیت فرهنگ و ادبیات به‌ویژه در فضای آکادمیک آن، همچنین در زمینه نشر کتاب و ... در دولت دوازدهم اظهار کرد: با توجه به این‌که مقوله فرهنگ و ادبیات بسیار گسترده است و پاسخ به این سوال که وضعیت فرهنگ و ادبیات در فلان بازه زمانی چگونه بوده است، می‌تواند در سطوح مختلف پاسخ داده شود، بنده با توجه به حوزه شغلی‌ام پاسخم را به دو بخش تقسیم می‌کنم؛ ابتدا بازتاب حضور فرهنگ و ادبیات در جامعه و استقبال مردم از آن و سپس انعکاس آن در فضای دانشگاه.

او در ادامه بیان کرد: چهار سال گذشته از جهات مختلف، قابل توجه و متفاوت از سایر دوره‌های سیاسی – اجتماعی در ایران است. پیدایش پاندمی کرونا در جهان و فراز و فرود گسترش آن در کشور ما، ناآرامی در برخی کشورهای همسایه، پیآمدهای مشکلات اقتصادی ناشی از تحریم‌ها و برخی باندبازی‌ها و ناآکارآمدی‌ها، همگی دست به دست هم داده و تا آن‌جا که می‌توانسته در همه عرصه‌های موجود خلل ایجاد کرد و گاه بسرفت ایجاد کرده و ادبیات و فرهنگ نیز از این مقوله برکنار نیست. مدرک‌گرایی‌ها و معیارها و ملاک‌هایی که برای سنجش میزان علم و دانش در جامعه مبنای تشخیص و انتخاب واقع می‌شوند، مانند مقالات، کتاب‌ها، همایش‌ها، سخنرانی‌ها و ... معضلاتی را در نشر آگاهی راستین به دنبال داشته است.

نجمه دری سپس با بیان این‌که خرید کتاب و به طور کلی کالاهای فرهنگی در ردیف نیازهای ثانویه در جامعه ما است، گفت: مردمی که غم نان دارند و یا نیازهای اولیه در زندگی‌شان کمتر تأمین شده است، فراغت و فرصت پرداختن به دغدغه‌های فرهنگی را ندارند و از طرف دیگر، مردمی که با فرهنگ خو گرفته‌اند، نیازهای اولیه‌شان هم رنگ و بوی متفاوت می‌گیرد و فرزندانی از جنس خودشان تحول جامعه می‌دهند و این دو لازم و ملزوم یکدیگرند.

او با شرح مثالی به ارائه توضیح بیشتر دراین‌باره پرداخت و اظهار کرد: شاید مثلا در جامعه امروز گستره نیازهای اولیه را تا چه میزان وسیع یا محدود در نظر بگیریم و تشخیص و تعیین و بعد از آن تحدید آن، یک مسأله فرهنگی است. این‌که نیاز اولیه انسان خوراک، خواب، خشم و شهوت است، مطابق هرم مازلو یا جنبه‌هایی از رفاه، تجملات، تکنولوژی و برخورداری از آن‌ها نیز در شرایط فعلی جزء حداقل‌ها و نیازهای اولیه محسوب می‌شوند و چشم و هم‌چشمی‌ها و سیطره عظیم تبلیغات تجاری نیز لحظه به لحظه دایره این نیازها را وسعت می‌بخشد و به دنبال آن، مجالی برای حضور و تأثیر فرهنگ و مولفه‌های آن باقی نمی‌ماند.

دری در عین حال گفت: گاهی که از مقابل دهک‌های روزنامه و مجلات رد می‌شوم، به وضوح می‌بینم با وجود تعدد و تکرر نشریات، استقبال از آن‌ها روزبه‌روز کم‌رنگ‌تر است. روزگاری بود که دهک‌های مقابل هر دانشگاه، شلوغ‌تر بود و پرچنب و جوش‌تر هر مکان فرهنگی بود و مجلات و روزنامه‌ها هنوز نیامده، تمام می‌شدند و گاه لازم بود از یکی دو روز قبل مراجعه کنیم و ببعانه بگذاریم تا فلان مجله شعر و داستان را برای ما کنار بگذارند و حالا...

این استاد ادبیات و زبان فارسی با اشاره به لزوم مشارکت همه عوامل بیان کرد: باید دید آن‌چه دهک‌ها را از رونق انداخته، مربوط به عوض شدن محتوای مجلات است یا مخاطبان آن‌ها؛ من فکر می‌کنم هر دو. ولی نقش مورد دوم را پررنگ‌تر می‌دانم و ریشه آن را در هجوم دغدغه‌های اقتصادی، اجتماعی و سیاسی بر ذهن مردم اجتماع و به حاشیه راندن مقوله فرهنگ می‌بیندم. برای بر کردن این گسل و ایجاد پلی قدرتمند به سوی جامعه فرهنگی، پایه‌هایی از جنس مشارکت همه عوامل لازم است.

نجمه دری همچنین درباره فضای آکادمیک ادبیات گفت: در مقوله ادبیات و دانشگاه، باز هم باید گفت که وضعیت جالب و رضایت‌بخش نیست؛ دانشجویان اغلب از بد حادثه و به دنبال عدم موفقیت در رشته‌های دیگر، قدم در عرصه علوم انسانی و ادبیات گذاشته‌اند و حتی اگر خرده ذوق و اندک طبعی دارند، در هجوم افکاری که آینده شغلی‌شان را در مقابل چشم‌شان تصویر می‌کند، رنگ می‌بازد. این‌ها در کاشش انگیزه و پشتکارشان بی‌شک موثر است.

او در عین حال که معتقد است ایجاد برخی گرایش‌های جدید، روحی تازه در رشته ادبیات دمیده و جنبش و حرکتی مطبوع در بین استادان و دانشجویان پدید آورده که بایسته و شایسته است، گفت که این میزان هنوز اما کافی نیست و افزود: از طرفی برخی سیاست‌های دست و پاگیر در نوشتن پایان‌نامه‌ها و رساله‌ها و لزوم چاپ مقالات در برخی مراحل برآی دانشگاهیان کار را دشوار کرده و آسیب‌هایی به بدنه پژوهشی دانشگاه و جامعه وارد کرده است که جبران آن گاهی دشوار است و لازم است مسئولین دستگاه‌های مربوط در این خصوص تجدیدنظر فرمایند.

نجمه دری در پایان ادبیات را عالی‌ترین محمل ارائه و عرصه فرهنگ در اجتماع دانست و بیان کرد: سرمایه‌گذاری بر روی ادبیات، نتایج ارزشمندی را به دنبال خواهد داشت. امیدوارم مسئولین حوزه فرهنگ تجارب و نتایج دوره‌های پیشین را با دقت کافی بررسی فرمایند و با نگرشی نوین و دلسوزانه در عرصه فرهنگ ایرانی و پاسداشت زبان و ادب فارسی طرحی رو بیافروینند.

جلد اول و دوم «سه دیدار» نادر ابراهیمی به چاپ یازدهم رسید

کتاب «سه دیدار با مردی که از فراسوی باور ما می‌آمد» اثر زنده یاد نادر ابراهیمی، معروف‌ترین کتاب ادبیات داستانی درباره «امام خمینی (ره)» است که جلدهای اول و دوم آن از سوی سوره مهر به چاپ یازدهم رسید.

جلد اول این رمان با عنوان فرعی رجعت به ریشه‌ها، داستان زندگی درباره زندگی «امام خمینی (ره)» است، که نویسنده در آن کوشیده ابعاد مختلف شخصیتی ایشان را در قالب داستان روایت کند. دوران کودکی امام و شکل‌گیری شخصیت وی در دامن پر مهر مادر و صاحب‌خانه (عمه ایشان)، فصل اول کتاب «سه دیدار» با نام «تخستین دیدار»، به نوعی پیش‌درآمد داستان است. «دیدار دوم: ذرات خاطره در هوا معلق نخواهد ماند» فصل بعدی کتاب است که از روایت می‌کند. «دیدار سوم: این شیخ را نگین کنیدا» ماجرای دیدار امام است با آیت‌الله مدرس. ابراهیمی در فصل چهارم دیداری روبا گونه را شرح می‌دهد که بین یک پیر و مریدش روی می‌دهد. فصل پنجم، رجعتی است به کودکی‌های امام تا از آن جا ترقی بزند به گذشته‌های دور و ماجرای مبارزات آقا سید مصطفی پدر امام را شرح دهد. در همین فصل، نویسنده به گذشته‌های دورتر هم می‌رود و زندگانی و پیشینه اجداد و نیاکان امام را شرح می‌دهد. فصل ششم کتاب، روایتی از بیرون افکندن همسر رضا خان و زنان درباری از آستانه حضرت معصومه (س) به رهبری امام. ابراهیمی در ادامه باز هم روایتی شاعرانه به دست می‌دهد از دیدار یک پیر با مریدانش. فصل بعدی کتاب، شرحی است بر درمادگی و آواری آنان که پدر امام را به شهادت رساندند. نویسنده آن‌گاه به فصلی می‌رسد که با ازدواج امام پایان می‌یابد. فصل آخر کتاب، بین شعر و نثر در نوسان است و روایتی است از عاشقانه‌های امتی با امام‌ها.

جلد دوم سه دیدار به خاطراتی از پدر امام خمینی در زندان شاهی و شهادت وی در آنجا در ایام قبل از تولد امام «روح الله»، استفاده از افکار و سخنان عمه «صاحبه خانم»، دوران مبارزه در جوانی، حضور با برادر جهت تحصیل علوم حوزوی... می‌پردازد.

عنوان فرعی جلد دوم «در میانه میدان» است. کتاب «بازی‌هایی برای بازیگران و نابازیگران» تألیف آگوستو بوئال توسط غزل یزدن‌پناه ترجمه و از سوی سازمان سمت در ۳۴۳ صفحه با شمارگان ۵۰۰ نسخه و قیمت ۵۶ هزار تومان روانه بازار نشر شد. آگوستو بوئال، کارگردان تئاتر برزیلی و یکی از مشهورترین نظریه‌پردازان تئاتر در جهان است.

کتاب حاضر برای دانشجویان رشته تئاتر و سینما در مقطع کارشناسی به عنوان منبع اصلی درس «مبانی بازیگری» ترجمه شده است. قطعا علاوه بر جامعه دانشگاهی، سایر علاقه‌مندان و دانش‌پژوهان نیز می‌توانند از آن استفاده کنند. کتاب در هشت فصل تدوین شده است. نویسنده در پیشگفتار ویراست دوم درباره کتاب می‌نویسد: «این کتاب مقدمه‌ای است عملی برای تمام گونه‌های تئاتر سرکوب‌شدگان. البته از آنجا که انسان‌ها موجوداتی پیچیده هستند و شناخت آنها به‌سادگی امکان‌پذیر نیست، تمام این گونه‌ها مکمل یکدیگرند؛ بهترین راه استفاده از آنها این است که از همه آنها استفاده کنیم.»

همچنین در پیشگفتار ویراست نخست این کتاب نوشته: «این کتاب کتاب آشپزی نیست. برای شفاف‌تر شدن اهداف تئاتر سرکوب‌شدگان، در فصلی از آن تجربه‌های گوناگون خودم را نقل کرده‌ام که ماحصل سال‌های اول حضورم در اروپا از ۱۹۷۶ به بعد است (البته بازهم تأکید می‌کنم که این کتاب برای بازیگران حرفه‌ای و غیر حرفه‌ای، آموزگاران و درمانگران، در فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی و پژوهش‌ها هم کاربرد دارد). همچنین در مورد روش کارم از منظر تئوریک توضیحاتی داده‌ام و در مورد کارهایم طی ۱۵ سال شروع فعالیت حرفه‌ای‌ام در تئاتر آرنه در سلواپاولوی برزیل هم اطلاعاتی ارائه کرده‌ام.

امیدوارم این اثر نیز آورده است: «بوئال تئاتر را ضروری‌ترین زبان بشر می‌داند و باور دارد قابلیت «تئاتر درون» در تک‌تک ما وجود دارد. او تشویقمان می‌کند با بسط و گسترش این قابلیت از آن کمک بگیریم تا از وادی حرف به وادی عمل وارد شویم، دنیایی که در آن زندگی می‌کنیم را بهتر بفهمیم و آن را به چالش بکشیم و تغییر دهیم. بوئال در این کتاب تمرین‌ها و تکنیک‌هایی را ارائه می‌دهد که همگان می‌توانند انجام دهند؛ هدف غائی او این است که بازیگران و نابازیگران، توانایی‌های نهانشان را بشناسند و بسط دهند و قادر باشند خودشان را از طریق تئاتر بیان کنند. در این اثر او همچنین با

نادر ابراهیمی اگر در جلد نخست بیشتر به کودکی و نیاکان «امام خمینی (ره)» عنایت داشت، در این جلد، رهبر فقید انقلاب را در میانه میدان سیاست و حوادث روزگار به تصویر کشیده است. البته در این جا هم بخشی به کودکی و نوجوانی امام اختصاص می‌یابد؛ اما از فصل‌های کلیدی کتاب، دیدارهایی است که بین امام خمینی با آیت‌الله کاشانی و آیت‌الله بروجردی روی می‌دهد. دیدار امام و محمدرضا شاه نیز از بخش‌های خواندنی کتاب است.

ابراهیمی با آنکه در این کتاب، حوادث سیاسی مهمی، چون بیست و هشت مرداد ۳۲ و محاکمه مصدق را با بیانی دراماتیک و قصوی روایت می‌کند؛ اما از نوشتن در باب زندگی شخصی و احوالات امام نیز غافل نمی‌ماند تا اثری چند وجهی، دلچسب و البته مستند درباره منش و زیست رهبر انقلاب اسلامی فراهم کند. از جمله این اتفاقات، بیماری وپایی است که در زادگاه امام می‌آید و نیز رفتن برادران ایشان به اصفهان و تنها ماندن روح‌الله نوجوان.

ابراهیمی از ورای همه این رویدادهای گاه بسیار تلخ، چهره مردی بزرگ را ترسیم می‌کند که با صبوری و استقامت مومنه‌نای از هر ورطه دشواری می‌گذرد. سپس پا به پای رهبر انقلاب، عرق‌به‌های زمان را به عقبت می‌کشد تا برسد به نماز خواندن روح‌الله در ده سالگی. اما بعد دوباره

«بازی‌هایی برای بازیگران و نابازیگران» منتشر شد؛

درس‌های بازیگری تئاتر آگوستو بوئال برای ستم دیدگان

باشد برای ایجاد دگرگونی در جامعه. تئاتر به ما کمک می‌کند به‌جای اینکه تنها منظر پمانیم تا آینده از راه برسد، خودمان آینده‌مان را بسازیم.»

ادربان جاسون نیز در پیشگفتاری که بر ویراست نخست این کتاب نوشته کتاب به این صورت معرفی می‌کند: «کتاب حاضر تلفیقی است از دو کتاب مجزا که البته آزادانه تغییراتی در آنها صورت گرفته و قسمت‌هایی به آن اضافه شده است. کار بوئال همواره در حال رشد و گسترش است و او آخرین مثال‌هایی را که حین کار به آنها دست یافته به کتاب حاضر افزوده است. همان‌طور که از عنوان برمی‌آید، بیشتر تمرین‌ها و بازی‌های این کتاب برای اجراگران تعلیم‌دیده و اجراگرانی که در این کار تمرین و تجربه‌ای ندارند، هر دو، مناسب است. پایه و اساس کار بوئال این است که هرکسی می‌تواند اجرا کند و اجرای تئاتری نباید صرفا قلمرو حرفه‌ای‌ها باشد. معنای دوگانه کلمه «act» هم به معنی اجرا کردن و هم اقدام کردن و دست‌به‌کار شدن، مفهومی بسیار مهم و اساسی در کار بوئال است.

در این کتاب، سه روش اصلی در تئاتر سرکوب‌شدگان مطرح‌شده‌اند: تئاتر تصاویر، تئاتر نامرئی و تئاتر مجادله. البته، این سه حالت همواره هم‌پوشانی‌هایی دارند و برهم تأثیر متقابل می‌گذارند. انتخاب یکی از این سه روش برای کار بستگی دارد به اینکه اجرا در چه موقعیتی شکل می‌گیرد و آن برنامه تئاتری چه هدفی را دنبال می‌کند.»

مترجم این اثر نیز آورده است: «بوئال تئاتر را ضروری‌ترین زبان بشر می‌داند و باور دارد قابلیت «تئاتر درون» در تک‌تک ما وجود دارد. او تشویقمان می‌کند با بسط و گسترش این قابلیت از آن کمک بگیریم تا از وادی حرف به وادی عمل وارد شویم، دنیایی که در آن زندگی می‌کنیم را بهتر بفهمیم و آن را به چالش بکشیم و تغییر دهیم. بوئال در این کتاب تمرین‌ها و تکنیک‌هایی را ارائه می‌دهد که همگان می‌توانند انجام دهند؛ هدف غائی او این است که بازیگران و نابازیگران، توانایی‌های نهانشان را بشناسند و بسط دهند و قادر باشند خودشان را از طریق تئاتر بیان کنند. در این اثر او همچنین با

زمان را به جلو می‌برد و امام خمینی را زیر درخت سیبی در نوفل‌لوشاتو به تصویر می‌کشد که در حال اقامه عارفانه نماز است. «در میانه میدان» به تصویری کوتاه، اما جانکاه از ارتحال بنیانگذار انقلاب به پایان می‌رسد.

نادر ابراهیمی در مقدمه کتاب می‌نویسد: من داستان می‌نویسم، تاریخ نمی‌نویسم. تاریخ‌های بسیاری قبل از من نوشته شده است و هم‌زمان با من و بعد از من نیز نوشته می‌شود و خواهد شد؛ اما داستان فقط یک‌بار نوشته می‌شود؛ فقط یک‌بار. آن‌ها که واقعیت را می‌خواهند نه حقیقت را، و طالب واقعیات تاریخی هستند نه حقایق انسانی، می‌توانند بی‌دغدغه خاطر، به بهترین تاریخ‌ها مراجعه کنند.

نادر ابراهیمی در زمان حیاتش و پس از انتشار این کتاب و واکنش‌های متفاوتی که نسبت به آن ارائه می‌شود در چند مصاحبه به تشریح علل نگارش این کتاب می‌پردازد. در یکی از این گفتگو وی عنوان می‌کند: در باب قهرمان زنده نوشتن دل می‌خواهد، آن هم قهرمانی همچون امام خمینی(ره). در سال ۵۷ نوشتن کتاب کوچکی را درباره ایشان آغاز کردم به نام «دیدار با مردی که از فراسوی باور ما می‌آید» و هنوز تمام نکرده بودم که انقلاب به پیروزی رسید و کار را رها کردم. چند سال پیش حجت‌الاسلام زم، مرا به تجدید خاطره با این کتاب وادار کرد.

وی همچنین گفته است: به هر حال امام را دوست داشتم و باور داشتم و هنوز هم دارم و در تاریخ ایران هیچ کسی را نمی‌شناسم که همتا و همپای امام باشد. البته من پیش از سه دیدار، «مردی در تبعید ابدی» را نوشتم. آن داستان – همان مردی در تبعید ابدی را می‌گویم – مرا به قدر کافی خرد و خمیر کرد چرا که مصمم بودم به ادراکی از فلسفه ملاصدرا برسم و ساختمان داستان را بر اساس همان ادراک فلسفی بنا کنم. در این راه سختی‌های بسیاری کشیدم؛ به هر حال پس از آن که «مردی در تبعید ابدی» تمام شد قدری شفا یافتم و بر آن شدم که تا زنده‌ام، آرام آرام روی همین گروه از شخصیت‌های میهنم کار کنم؛ یعنی شخصیت‌های فلسفی، مذهبی که اسباب فخر فرهنگ ملی ما هستند. پس از مَلاصدرا متمرکز شدم روی شیخ اشراق که از جوانی به دلایلی با او انس و الفتی داشتم، ولی تا خودم را جمع کردم که خیز بردارم طرف شیخ اشراق، آقای زم، چنانکه گفتم، به من گفت که روی زندگی حضرت امام(ره) کار کنم که کاری است کارستان. به راستی خطر کردنی بود، غریب، و من هنوز مست اینم که قدیمی در این راه برداشتم یا خیر، فقط خیال می‌یافم و خواب می‌بینم که دو جلد از این داستان ویران‌کننده را پیش رو دارم و هیچ نمی‌دانم که چند جلد دیگر خواهم نوشت.

ابراهیمی همچنین در مورد منابعی هم که برای نگارش این کتاب در اختیار داشته، عنوان کرده است: باید بگویم کار تحقیقات مقدماتی با من نبوده است، سوال کرده‌ام، آن گروه خوب و شریف و بی‌ادعا پاسخ داده‌اند. این طور که به رو به رویم نگاه می‌کنم و سر انگشتی می‌شمارم حدود یکصد و سی جلد کتاب در اختیار من گذاشته‌اند و کوهی از برگ‌ها و یادداشت‌ها که چون جلوی چشمم نیستند، نمی‌بینشان ... یک بار باز هم سر انگشتی حساب کردم، بیش از پنجاه هزار صفحه در این باب خوانده‌ام...

«سه دیدار» با چنین پیشینه‌ای یادگاری شد از نویسنده‌ای که خود نیز این روزها با مخاطبانش از فراسوی باورشان به صحبت می‌نشیند گاه از درپچه چهل نامه عاشقانه، گاه با شهری که بار دیگر باورش دوستش داشت و گاه با مردی از فراسوی باور ما.

اخبار

نقد اجتماعی با چاشنی طنز و وحشت در «درخت به و ۲۲ داستان دیگر»

هکتور هيو مونرو مخلص به ساقی (۱۹۱۶- ۱۸۷۰) یک نویسنده و روزنامه‌نگار پرکار اسکاتلندی از عصر ادواردیان بود که امروزه اغلب به عنوان استاد داستان کوتاه‌نویسی شناخته شده و با نویسندگان مطرحی چون هنری و دوروتی پارکر مقایسه می‌شود. اگرچه این نویسنده پرآوازه نیز چون بسیاری از هم نسلانش در جوانی و به شکلی ترازیک در جریان نبرد در جنگ جهانی اول درگذشت اما شهرت او به عنوان یک نویسنده افزایش یافت. مونرو نام مستعار ساقی را در سال ۱۹۰۰ میلادی و براساس یکی از شخصیت‌های موجود در رباعیات حکیم عمر خیام، شاعر، ریاضی‌دان و منجم ایرانی، برای خود برگزید. ساقی علاوه بر داستان های کوتاهی که به آنها معروف بود، چند رمان نیز نوشت و کار خبرنگاری هم می‌کرد.

آنچه سبک کار ساقی را از دیگر نویسندگان متمایز می‌کند، ترکیب بی‌مانند رجهیات، کنایه، پایان‌های غیرمنتظره، دیالوگ‌های هوشمندانه، لطافت طبع هدهمندانه، مضامین روانشناختی، عناصر رمزآلود و حتی ترسکان در آثار اوست. وی در بیشتر آثارش عرف و ظاهرسازی‌های پوچ عصر ادواردیان در انگلیس را در تقابل با ماهیت بی پرده و بی‌رحم طبیعت قرار می‌دهد و ترتیبی اتخاذ می‌کند که در بیشتر موارد نیروی دوم برنده میدان شود. ممتازترین نمونه‌های هنر داستان‌نویسی ساقی را می‌توان در دو مجموعه داستانی ماجراهای کلوویس و جانوران و ابر جانوران یافت که در ترتیب در سالهای ۱۹۱۱ و ۱۹۱۴ منتشر شدند.

ماجراهای کلوویس شامل ۳۰ داستان کوتاه خنده‌دار، کنایه‌آمیز و ماوراءالطبیعه است که اغلب در بین مردم طبقات بالای جامعه انگلیس و با محوریت کاراکتری به نام کلوویس سنگریل (Clovis Sangrail) رخ می‌دهند. کلوویس از جنس قهرمانان معمول در دنیای داستان‌های ساقی است: جوان، مغرور، مادی‌گرا، کمی بی‌رحم، با زبانی تند و تیز و لحنی طعنه‌آلود.

مجموعه داستان‌های جانوران و ابر جانوران ساقی نیز شامل ۲۶ داستان است که لطافت طبع و مهارت قصه‌گویی چندلایه این نویسنده را در ویرتینی از داستان‌هایی با رویدادهای غیرمنتظره و غافلگیرکننده به نمایش می‌گذارد، داستان‌هایی سرگرم‌کننده که در عین حال خواننده را تا مدتها در اندیشه فرو می‌برند.

کتب‌سرای تندیس تابستان امسال گلچینی از بهترین داستان‌های این مجموعه را در کتابی با عنوان درخت به و ۲۲ داستان دیگر گردآوری و منتشر کرد. بخش اول این کتاب که به منتهی‌ی از داستان‌های ماجراهای کلویس اختصاص دارد، شامل ۱۱ داستان از معروف‌ترین آثار ساقی است. در این بخش درباره سرنوشت گریه‌ای به نام تالمرومی می‌خوانیم که یاد می‌گیرد به زبان انسان‌ها صحبت کند و مردی که هنر «به جاش افتاده» که به خاطر یک خالکوبی با دست دادن هویت مستقل خود به یکی از گنجینه‌های ملی کشور تبدیل می‌شود.

فضایی که در داستان‌های این بخش بیش از همه خودنمایی می‌کند، فضای تاریکی، وحشت و کینه است. در داستان سرنی واشتار از خدایی کینه جو و ساکن در قفس می‌خوانیم که از تخیل یک پسر بچه پا می‌گیرد، به دنیای واقعیت پا می‌گذارد و دست به جنایت می‌زند. در بخشی از این داستان آمده است:

خانم دیراپ [..] تا حدودی آگاه بود که مخلفات‌های مستعمر و از سر مصلحتش با کارهای کنترادین وظیفه‌ای است که ملال کوچکترین جایی در آن ندارد. کنرادین با خلوصی فروتنانه از خانم دیراپ متغفر بود و خوب به می‌توانست این تفر را از همه پنهان نگاه دارد. اندک خوشی‌هایی که نائل به فتحشان می‌شد، با در نظر گرفتن این احتمال که سرپرستش از انجامشان ناخشنود است، لذتی چندنباره زیر دندانش پیدا می‌کرد. افزون بر این، تخیلش قلمرویی محسوب می‌شد که دروازه‌اش به روی سرپرستش قفل بود، این زنج چپیزی ناپاکی بود که نباید راهی به تخیلش می‌یافت. (۴۲-۴۱)

ساقی در داستان نوای سر تپه دیگر بار به نیروهای ماوراءالطبیعی و کینه جو می‌جبال خودنمایی می‌دهد. در این داستان می‌بینیم که چطور «خدایان جنگل با کسی که به ایشان بی حرمتی کند بد تا می‌کنند» (ص. ۵۱). در داستان آرامش در موزل بارتن فضای وحشت و کینه جویی به اوج خود می‌رسد؛ در این داستان از قدرت بالای طلسم و نفرین می‌خوانیم و این که «کافی است آدمیزاد یک بار در محاسباتش به مسئله‌ی غیرممکنی بها بدهد تا به امکان حقیقی شدنش به حد بی‌نهایتی افزوده شود» (ص.۶۱).

بخش دوم کتاب درخت به و ۲۲ داستان دیگر شامل ۱۲ داستان برگزیده از مجموعه داستان جانوران و ابرجانوران ساقی است. در این بخش هماغطور که انتظار می‌رود حیوانات پاد ثابت اکثر داستان‌ها هستند، در داستان ماهی گرگ، از یک شعبده‌بازی صحنه سازی شده با همکاری یک ماده گرگ می‌خوانیم و در داستان لورا از زنی که تناسخ به جسم یک حیوان هم نمی‌تواند بر خیز نهفته در نهادش سرپوش بگذارد. در برخی از داستان‌های این مجموعه از جمله پنجره باز، استراحت مطلق و تار عنکبوت همچنین می‌توان برخی از بهترین نمونه‌ها از پایان غیرمنتظره را خواند.

مجموعه داستانی درخت به و ۲۲ داستان دیگر با ترجمه مریم عزیزی تابستان امسال در شمارگان ۵۰۰ نسخه توسط انتشارات کتب‌سرای تندیس چاپ و روانه بازار شد.